

Sygn. akt VII U 1235/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Chaciński
Protokolant:	protokolant sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 roku w Lublinie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 19 czerwca 2015 roku nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala S. K. prawo do emerytury od dnia (...) roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz S. K. kwotę 60 złotych (sześćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VII U 1235/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 czerwca 2015 roku, znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił S. K. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład nie uwzględnił w stażu pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia wnioskodawcy w (...) S.A. Oddział z siedzibą w L. od dnia 1 stycznia 1978 roku do dnia 31 marca 1986 roku z uwagi na brak dokumentu potwierdzającego wykonywanie takiej pracy w postaci świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz treść zaświadczenia z którego wynika, że w zakwestionowanym okresie wnioskodawca pracował na stanowisku „elektromontera pogotowia sieciowego – kierowcy”, niezgodnym z określonym w powołanych przepisach resortowych stanowiskiem „elektromontera pogotowia elektroenergetycznego” (decyzja – k. 9 akt rentowych).

W odwołaniu pełnomocnik S. K. zaskarżył wskazaną decyzję w całości, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), poprzez nieprawidłowe ich zastosowanie i błędne uznanie, że nie zostały spełnione przesłanki do przyznania prawa do emerytury odwołującego się w postaci wykazania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, tj. błędne uznanie przez organ rentowy, że staż pracy w szczególnych warunkach odwołującego się wynosi wyłącznie 13 lat, 6 miesięcy i 27 dni. Mając na uwadze podniesione zarzuty pełnomocnik wnosił o zmianę decyzji i ustalenie, że S. K. na podstawie złożonego wniosku i dołączonych do niego dokumentów nabył prawo do emerytury oraz o zasądzenie na rzecz odwołującego się kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w okresie zakwestionowanym przez organ rentowy, S. K. świadczył pracę elektromontera pogotowia elektroenergetycznego (odwołanie – k. 2 – 6 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowieź na odwołanie – k. 11 – 11v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

S. K., urodzony (...), w dniu(...)roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 29 lat i 16 dni, w tym 28 lat, 11 miesięcy i 17 dni okresów składkowych oraz 29 dni okresów nieskładkowych. Zakład uwzględnił w stażu pracy w szczególnych warunkach okresy zatrudnienia ubezpieczonego w (...) S.A. Oddziela w siedzibą w L. od dnia 1 stycznia 1973 roku do dnia 31 grudnia 1977 roku, od dnia 1 kwietnia 1986 roku do dnia 31 lipca 1987 roku, od dnia 1 września 1987 roku do dnia 31 lipca 1989 roku oraz od dnia 21 sierpnia 1989 roku do dnia 28 lutego 1995 roku w łącznym wymiarze 13 lat, 6 miesięcy i 27 dni (okoliczności bezsporne).

S. K. został zatrudniony w Zakładach (...) (następnie Zakład (...), (...) S.A. Oddział z siedzibą w L.) z dniem 1 września 1969 roku na podstawie umowy o pracę z pracownikiem młodocianym w związku z nauką zawodu elektromontera. Po ukończeniu nauki zwodu zajmował stanowisko elektromontera aparatury i układów pomiarów elektroenergetycznych, posiadając uprawnienia do przełączeń i do pracy na sieciach bez ograniczenia napięcia.

Z dniem 1 stycznia 1978 roku powierzono ubezpieczonemu stanowisko elektromontera – kierowcy pogotowia sieciowego (...) L. – Miasto. Na zajmowanym stanowisku pracę świadczył w systemie zmianowym na trzech zmianach w zespole pogotowia składającym się z co najmniej dwóch pracowników posiadających uprawnienia elektromonterów, który nie miał stałego charakteru w zakresie składu osobowego. Wskazany zespół dysponował specjalistycznym samochodem wyposażonym w mierniki, uziemienia, wskaźniki, drążki uziemiające i pozostającym w dyspozycji kierownika wydziału ruchu, który obsługiwali w związku z koniecznością dojazdu na miejsce wykonania zleconych prac i z powrotem, na przemian członkowie zespołu pogotowia, posiadający prawo jazdy. Nie obowiązywała zasada, że obsługa specjalistycznego pojazdu była zlecona na stałe konkretnemu członkowi zespołu pogotowia. Zespół w którym pracował ubezpieczony wykonywał zlecone prace na terenie L. w związku z czym wyjazdy nie były dalekie a czas trwania dojazdu w związku z nim wynosił od 10 do 15 minut. Członkowie pogotowia energetycznego otrzymywali dodatek za prowadzenie samochodu, tj. marki Ż. i A..

Po dotarciu na miejsce zleconych prac na terenie L. ubezpieczony zajmował się usuwaniem awarii w sieciach napowietrznych, kablowych, niskiego, średniego i wysokiego napięcia, naprawiając np. zerwane druty, wymieniając części sieciowe i zabezpieczenia na słupach, co wymagał wejścia na słup przy wykorzystaniu słupowłazów nawet na wysokość do 50 metrów, wykonując przełączenia w stacji wysokiego napięcia. Przeprowadzał również pomiary na urządzeniach, transformatorach i kablach. Do obowiązków ubezpieczonego należało również dopuszczenie zespołu do wykonywania prac na urządzeniach elektroenergetycznych, które polegało na tym, że skarżący na miejscu zleconych prac dokonywał wyłączenia urządzeń z pod napięcia i przygotowywał miejsce pracy. Opisane prace wykonywał przy

wykorzystaniu zestawu narzędzi, części oraz zestawu bezpieczeństwa na który składały się pasy, kask, półbuty oraz rękawice specjalne do dnia 31 marca 1986 roku. W okresie objętym sporem ubezpieczonemu był wypłacany dodatek z tytułu prac w szkodliwych warunkach orasz były wydawane posiłki regeneracyjne.

(umowa o naukę zawodu – k. 1, pismo ws. zmiany stanowiska – k. 6, pisma dotyczące zajmowania stanowiska elektromontera – kierowcy – k. 7, 9, 10, 13, 17, 19 akt osobowych – k. 22 a.s.; świadectwo pracy – k. 7 – 7v. a.r.; zaświadczenie – k. 9 a.r., zeznania S. K. – k. 29v. – 30, 32 a.s.; zeznania świadka W. K. – k. 30v. – 31 a.s.; zeznania świadka – k. H. S. – k. 31 – 31v. a.s.; zeznania świadka B. T. – k. 31v. – 32 a.s)

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obecne dla ubezpieczonego. Świadek W. K. pracował w podmiocie zatrudniającym ubezpieczonego w okresie od 1967 roku do 2004 roku jako dyspozytor rejonowej dyspozycji ruchu, poczynając od 1975 roku. Wydawał polecenia operacyjne oraz zlecenia konkretnych prac. Zeznał nadto, że w niektóre dni tygodnia dyspozytorzy jeździli razem z elektromonterami ma miejsce wykonania zlecony prac, w czy uczestniczył również ona w tym w zespole w którym pracował ubezpieczony. Świadek B. T. pracował w zakładzie pracy ubezpieczonego w okresie od 1972 roku do 2012 roku, natomiast w okresie od 1978 roku do 1986 roku w pogotowiu energetycznym jako elektromonter, wykonując prace tożsame wykonywanym przez S. K.. Świadek H. S. pozostaje w zatrudnieniu w zakładzie zatrudniającym skarżącego od 1971 roku. W okresie od 1978 roku 1986 roku pracował w dziale pogotowia elektroenergetycznego jako elektromonter, również wykonując te same czynności co ubezpieczony, czasami w tym samym zespole. Okoliczności te w ocenie Sądu Okręgowego pozwalają na przyjęcie wniosku, iż świadkowie posiadają niezbędne wiadomości dotyczące charakteru i warunków wykonywanej przez ubezpieczonego pracy w okresach w których mieli bezpośredni kontakt w pracy ze skarżącym. Ich zeznania są logiczne oraz korelują z zeznaniami ubezpieczonego, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Nadto należy wskazać, że organ rentowy nie podniósł okoliczności, które mogłyby godzić w wiarygodność ich zeznań.

Powyższa ocena dotyczy również zeznań samego ubezpieczonego, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Ubezpieczony wyczerpująco opisał swoje obowiązki. Brak jest jakichkolwiek przesłanek do kwestionowania jego zeznań.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił również w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz odwołania należy możliwość zakwalifikowania okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładach (...) (następnie Zakład (...), (...)) S.A. Oddział z siedzibą w L.) od dnia 1 stycznia 1978 roku do 31 marca 1986 roku, w wymiarze 8 lat i 3 miesięcy jako pracy w szczególnych warunkach, celem ustalenia czy legitymuje się on 15 – letnim okresem tak kwalifikowanej pracy.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 20 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwanej dalej ustawą emerytalną, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 roku co najmniej 67. Ubezpieczony nie ukończył wyżej wymienionego wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do

dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego w dalszej części rozporządzeniem Rady Ministrów, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. S. K. do dnia 31 grudnia 2008 roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego 60 lat.

Jednakże zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury S. K. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
  - a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze oraz

b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Przechodząc do oceny, czy ubezpieczony spełnia warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy wskazać, że skarżący występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia emerytalnego nie przedłożył na okoliczność wykonywania prac w szczególnych warunkach w okresie objętym sporem świadectwa wykonywania prac w takich warunkach, na co wskazał Zakład w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie. W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubezpieczonego ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć bowiem na uwadze, że brak wystawienia wskazanego dokumentu nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji braku jej sporządzenia byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed Zakładem, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Nadto należy podnieść, że w sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia Rady Ministrów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku, sygn. III AUa 3113/08).

Z poczynionych ustaleń wynika, że ubezpieczony w całym okresie objętym sporem wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych, wykonując czynności odpowiadające rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział II „Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów. Jak bowiem ustalono skarżący po dotarciu na miejsce zleconych prac na terenie L. zajmował się usuwaniem awarii w sieciach napowietrznych, kablowych, niskiego, średniego i wysokiego napięcia, naprawiając np. zerwane druty, wymieniając części sieciowe i zabezpieczenia na słupach, co wymagał wejścia na słup przy wykorzystaniu słupowłazów nawet na wysokość do 50 metrów, wykonując przełączenia w stacji wysokiego napięcia. Ustalono również, że przeprowadzał również pomiary na urządzeniach, transformatorach i kablach oraz zajmował się dopuszczeniem zespołu do wykonywania prac na urządzeniach elektroenergetycznych, co polegało na tym, że ubezpieczony na miejscu zleconych prac dokonywał wyłączenia urządzeń z pod napięcia i przygotowywał miejsce pracy.

Dokonując powyższej oceny charakteru prawnego okresu objętego sporem Sąd Okręgowy miał na uwadze okoliczność, że do obowiązków ubezpieczone należało również kierowanie specjalistycznym samochodem wyposażonym w mierniki, uziemienia, wskaźniki, drążki uziemiające i pozostającym w dyspozycji kierownika wydziału ruchu, w

związku z koniecznością dojazdu na miejsce wykonania zleconych prac i z powrotem, na przemian z innym członkiem pogotowienia energetycznego wobec obowiązywania zasady, że obsługa specjalistycznego pojazdu była zlecona na stałe konkretnemu członkowi zespołu pogotowia. Jak ustalono wskazane przejazdy nie były dalekie a czas trwania dojazdu w związku z nim wynosił od 10 do 15 minut, co wynikało z okoliczności wykonywania zleconych prac przez zespół w którym pracował ubezpieczony na terenie L.. Ustalona okoliczność nie miała wpływu na wyłączenie możliwości zakwalifikowania okresu objętego sporem jako pracy w szczególnych warunkach, mając na uwadze wypracowany w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym wykonywanie czynności funkcjonalnie i bezpośrednio związanych z pracami zaliczanymi do prac w szczególnych warunkach nie wykluczają spełnienia warunku wskazanego w § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów, .tj. jej świadczenia w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 października 2013 roku, sygn. III AUa 177/13). Za takie w realiach rozpoznawanej sprawy należało uznać wskazane czynności związane z koniecznością obsługi specjalistycznego samochodu w związku z dojazdem na miejsce wykonywania zleconych prac. Należy mieć na uwadze również ich stosunkowo incydentalny w stosunku do zasadniczego zakresu obowiązków skarżącego czas trwania.

Biorąc pod uwagę bezsporny między stronami wymiar stażu pracy w warunkach szczególnych, wynoszący 13 lat, 6 miesięcy i 27 dni i ustalony w niniejszym postępowaniu, wynoszący 8 lat i 3 miesiące oraz że skarżący legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył 60 lat życia oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, należało uznać, że ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia (...) roku, tj. od dnia złożenia wniosku o świadczenie, stosownie do art. 129 ust. 1 w związku z art. 100 ustawy emerytalnej. W tym bowiem dniu spełnił wszystkie warunki do ustalenia prawa do świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżoną decyzję oparł na treści przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c., § 2 ust. 1 i ust. 2 i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2015 roku, poz. 1078). Na niezbędne koszty dochodzonych przez ubezpieczonego praw składały się koszty zastępstwa procesowego w zasądzonej wysokości zgodnie z obowiązującą w sprawie stawką minimalną opłaty za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego.